

A Ház a város szélén áll. Azon a helyen, amelyet Fésűnek neveznek. A hosszú, sokemeletes házak itt fogsorszerűen követik egymást, köztük betonnégyzet-udvarok, amelyeket a „fésűs” srácok játszótereinek szántak. A fogak fehérek, sokszeműek és egyformák. Ott, ahol még nem nőttek ki, kerítéssel körülvelt grundok terülnek el. A lebontott házak korhadt törmelékhalmai, amelyek között patkányok és kóbor kutyák tanyáznak, a „fésűs” fiatalok szemében sokkal érdekesebbek, mint a fogak közti hézagok, a saját udvaraik.

A két világ – a fogak és a grundok – közötti semleges területen áll a Ház. Ahogy nevezik: a Szürke. Öreg épület, korát tekintve közelebb áll kortársai temetőjéhez, a grundokhoz, mint a többi épülethez. A Ház magányos – a többi elhúzódik tőle –, és nem hasonlít foghoz, mert nem nő a magasba. Két emelete van, homlokzata az országuóra néz, és hozzá is tartozik udvar: drótkerítéssel körülvelt hosszú téglalap. A Ház valaha fehér volt. Most elöl szürke, a belső, udvari oldalon sárga. Antennák és drótok sörtéje ágaskodik belőle, mész pereg róla, repedések rínak rajta. Garázsok és melléképületek, szeméttárolók és kutyaólak tapadnak hozzá. Mindez az udvar felől látható. A homlokzat csupasz és komor, amilyennek lennie kell.

A Szürke Házat nem szeretik. Ezt senki nem mondja ki fennhangon, de a Fésű lakói jobb szeretnék, ha nem volna ott a szomszédságukban. Leginkább azt szeretnék, ha egyáltalán nem lenne.